

Un Jour :

Метафорична розповідь про жінку

Перемоги на фестивалях:

- "Файнтохе", Цюрих (вересень, 1997) – гран-прі
- "Імажина'98", Монте-Карло – перший приз "Pixel-INA" в категорії "мистецтво"
- Штуттгарт'98 – приз від "Мерседес Бенс")
- "Темпере" (Фінляндія, 1998) - гран-прі
- "Молодість" (Київ, 1998) - гран-прі в категорії "анімація"

Марі Пакку, "Un Jour" ("Одного дня"), 1997 рік.

Це титри, з яких починається короткометражний мультиплікаційний фільм Марі Пакку "Одного дня". Здавалося б, нічого не привертає нашу увагу на початку фільму. Ми бачимо маленького чоловічка, який встромлюється до живота жінки так, що ноги його стирчать з її спини. Жінка швидко зве гостя. Отже, таким чином починається розповідь про їхні стосунки.

Нова ситуація вимагає деяких пристосувань, і жінка спокійно вирізає по дві дірки в кожній сукні, щоб маленький парубок міг легко просунути свою голову і ноги. Обідають вони разом за двома різними столами - один вище, другий нижче. Коли вона приймає ванну, чоловічок (так само прив'язаний до своєї хазяйки) вдягає маску для плавання і дихає крізь трубку.

Співіснування цієї парочки мирне і навіть гармонійне. ...Втомившись тягнути важкі сумки з продуктами, жінка зупиняється на спіральних сходах на півдорозі до квартири, щоб хоч тохи перепочити. Тут їй на допомогу приходить маленький чоловік: він піднімає сумки і проносить їх решту шляху.

Ці стосунки абсолютно мовчазні, жодного слова не сказано. Але як тільки жінка починає

*"One day, a man entered my belly"
"The next day, since he was still there,
I realized that I would have
to get used to him."*

*("Одного дня до мого нутра
завітав чоловік."
"Наступного дня, оскільки він був
іще тут, я зрозуміла,
що змушена звикнути до нього.")*

почуватися зручно і навіть вважати себе щасливою, вона помічає, що чоловік вже не є її частиною, він пішов.

Мультифільм триває лише три з половиною хвилини, але здається, що він пролітає ще швидше. Він виконаний у чорному й білому кольорах, сірих відтінків там немає. Складається враження, ніби малюнок видряпаний на склі. Дуже цікаво поєднуються різні сцени фільму: на екрані з'являється і миттєво зникає чорний поділ сукні або темний круг парасольки.

Як і більшість мультиплікаційних фільмів, в яких багато уваги приділяється дизайну, "Одного дня" дивитися легко. В цьому є навіть певний гумор: маленький чоловічок, що стирчить з чийогось живота - але що це означає? Можливо, відповідь треба шукати у прикінцевих ремарках, коли жінка повідомляє нам, що пізніше інші чоловіки намагалися розміститися у її животі, але вони були або занадто товсті, або худі, зависокі чи занизькі. Чи не є дірка метафорою порожнечі, що залишається після закінчення стосунків? І невже кохані чоловіки - це лише "маленькі чоловічки", що намагаються залишатися в утробі? Протягом фільму ми зустрічаємося з іншою жінкою, яка має не такого спокійного "приятеля": цей чоловічок багато п'є і має нестерпний характер. Наша жінка, побачивши цю пару, починає думати, що її стосунки не такі вже й погані. Чи не з цієї причини ми вчимося жити з кимось, хто не є досконалим?

До того ж, увесь фільм просякнутий почуттям покірності, смирення: ...чоловіки приходять, залишаються, а потім ідуть. Ми прокидаємося одного дня і несподівано помічаємо, що хтось увійшов у наше життя. Нам нічого не залишається, як впустити його. Ми змінюємося, щоб пристосуватися до нього, коли раптом він іде, а ми залишаємося з порожнечою, дивуючись, як ми жили до зустрічі з ним. Фільм розповідає про цей цикл просто - ми спостерігаємо за нашою душею крізь скло, навпроти якого вона стоїть; ми не можемо їй допомогти, лише відчуваємо її сум...